

Arrest

nr. 65 816 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2007 verklaart verzoekster in het huwelijk te willen treden met dhr. M.B.(...), een in België gevestigde Marokkaanse onderdaan.

Op diezelfde dag wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 17 april 2009 treedt verzoekster te Kontich in het huwelijk met dhr. D.C. (...), van Belgische nationaliteit.

Op 6 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van dhr. D.C.(...).

Op 21 september 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 januari 2011 wordt een proces verbaal opgesteld door de politie van Antwerpen waarin wordt gesteld dat de echtgenoot van verzoekster het Rijk heeft verlaten en dat de echtscheiding tussen beide echtelieden werd ingeleid. Op 8 februari 2011 wordt deze informatie door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen overgemaakt aan verwerende partij.

Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 13 mei 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.H.(…), geboren te A.(…), op (…) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het PV nr. AN.55.LB.010002/2011 dd 20.01.2011 blijkt dat de echtgenoot van betrokkene vertrokken is naar Spanje en dat er geen nieuw adres bekend is. Bovendien werd de echtscheiding tussen beide ingezet en is er evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beiden.

‘Op een dag, vijf maanden geleden, heeft Cliff zijn spullen gepakt en is hij verdwenen. De exacte datum van dit vertrek van Cliff kan ik niet zeggen. Cliff is dan naar zijn moeder gaan wonen. Hij kwam dan nog onregelmatig naar mij thuis. Hij bleef dan enkele dagen slapen en was dan terug weg. Einde december 2010 is Cliff vertrokken naar Spanje en heb ik hem niet meer gezien.

(…) Er is een echtscheidingsprocedure begonnen door Cliff vooraleer hij naar Spanje is vertrokken. Ik moet in februari 2011 naar de Rechtbank hiervoor.’

De moeder van de echtgenoot van betrokkene bevestigt dat haar zoon in Spanje verblijft en dat ook zij geen adres van haar zoon heeft.

F.L.(…) verklaart ook nog aan de telefoon dat haar zoon, D.C.(…), op dit ogenblik te Spanje verblijft. Het verblijfsadres te Spanje is haar onbekend.’

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt “om deze redenen en alle andere eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd

in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dat verzoekster een vestigingsaanvraag heeft ingediend opzichts haar echtgenoot.

Dat het verblijfsrecht van verzoekster evenwel beëindigd werd, dat haar echtgenoot haar evenwel verlaten heeft.

Dat haar echtgenoot evenwel een crimineel is, die handel in drugs deed.

Zelfs zijn moeder weet niet waar haar zoon op dit moment verblijft.

Hij dient zich waarschijnlijk aan te melden aan de gevangendienst in België, reden waarom hij gevlucht is naar Spanje.

Dat verzoekster nu, volledig ten onrechte, zomaar een bevel krijgt om het land te verlaten.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekster een bevel toe te kennen om het land te verlaten.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het middel van verzoekster blijkt heel duidelijk dat zij zowel de feitelijke overwegingen, als de juridische overwegingen kent die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, zodat aan de voorwaarden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) is voldaan. Verzoekster meent echter dat het niet correct is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om een einde te stellen aan haar verblijf, daar verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoekster.

In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid 2° en 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 april 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, met name in functie van haar echtgenoot. Op 21 september 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoekster betwist geenszins in haar verzoekschrift dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen in functie van haar huwelijk met haar echtgenoot. Bovendien bevestigt verzoekster in de uiteenzetting van haar verzoekschrift de vaststelling van verweerder dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster met haar echtgenoot en dat haar echtgenoot het Rijk heeft verlaten. Deze vaststelling dat de echtgenoot het Rijk heeft verlaten en dat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot volstaat om toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° en 4° van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoekster nergens enig element voorlegt dat de concrete argumentatie van verweerder in de bestreden beslissing, weerlegt. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijfsrecht, over te gaan tot het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift bovendien niet aangeeft dat zij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties bepaald in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet waardoor het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet op haar van toepassing zou zijn.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoekster stelt dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden daar de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoekster wijst de Raad er op dat verzoekster niet aangeeft met welke concrete elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich gebaseerd op stukken welke terug te vinden zijn in het administratief dossier en meer bepaald het PV nr. AN.55.LB.010002/2011 waarin onder meer de eigen verklaringen van verzoekster terug te vinden zijn waarin voormelde feitelijke gegevens worden bevestigd.

Bovendien laat verzoekster na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepalingen schendt doordat haar verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Noch een schending van de motiveringsverplichting, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel worden door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Het enig middel van verzoekster is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU